

Như Khúc Nhạc Buồn

Truyện Dài Dư Thị Diễm Buồn

Chương Bốn

Ở trong thành phố giàu đẹp của tỉnh lẻ Cần Thơ, người đông như kiến cỏ. Thúy Minh cảm thấy như tứ cố vô thân! Cô không có vốn liếng lại không biết bán buôn, nên cũng không thể làm gì hơn để có tiền, ngoài cái nghề y tá của mình. Cho nên dù cực nhọc hay vất vả tới đâu cô cũng phải cố gắng chăm chút làm việc. Bởi có làm cô mới có tiền xoay xở hàng tháng nuôi mình và nuôi con... Nhiều khi trên đường về gặp những cơn mưa tầm tã, những lúc ấy gió mạnh lắm... Cô không tài nào chạy xe lên dốc cầu Đồi Mới cao ngệu cho nổi, nên phải xuống đẩy xe mà đi. Nhưng cô vẫn thấy ấm lòng là mình vẫn còn có phước và sung sướng hơn những người buôn gánh, bán bưng ở đầu đường cuối phố, hay những kẻ lang thang không cửa, không nhà... Thúy Minh sống lặng lẽ, âm thầm ít ra chốn đông người. Hàng ngày đi làm tiếp xúc với sản phụ, với bệnh nhân, nên thời gian lặng lẽ trôi qua khiến cô lãng quên những chuyện đau buồn xé tâm can. Nên khi về nhà đôi lúc cô đắm chìm trong buồn đau, héo hắt cho hoàn cảnh của mình!

Vì hoàn cảnh và tư chất, Thúy Minh gần như không giao du tới lui với nhiều người bên ngoài. Dù là những đồng nghiệp, với vợ chồng bác sĩ Thuấn tốt bụng giàu lòng nhân ái, ngay cả với chòm xóm cô vẫn giữ kẽ và nếu tiếp xúc cũng chỉ vì lịch sự! Khi vào đến sở làm thì cô miệt mài, tận tâm chăm chỉ với công việc của mình. Hết giờ làm việc ở sở, cô đạp xe về nhanh để gặp mặt con, mẹ con vui cười hui hút có nhau... Đó là cuộc sống kéo dài theo năm tháng, chấp nhận hiện tại, không mơ ước gì ở tương lai của riêng cô!

Hàng ngày từ đi chợ mua thức ăn, hoặc vài món đồ dùng cần thiết trong nhà của hai mẹ con... cô đều giao hết cho bà vú Phiến. Năm khi mười họa, cô cũng ít khi ghé qua chợ mua sắm thứ này, thứ kia hay đi ăn hàng... như những người phụ nữ khác sau khi lãnh lương có tiền ấm túi. Thúy Minh không phải là người lập dị, không muốn giao tiếp thân thiện với những người chung quanh... mà vì cô muốn lẩn tránh!

Nghĩ vẫn nghĩ vợ cô chợt nhớ đến Võ Thanh Hoàng. Cô gặp và quen lúc anh ta nghỉ phép thường niên về thăm cậu mợ là vợ chồng bác sĩ Thuấn. Theo cô biết gia đình cha mẹ Hoàng ở trong làng Phong Điền thuộc địa phận của tỉnh Cần Thơ, một làng trù phú nổi tiếng về thủy sản, cá tôm ngon hiền ở vùng nước ngọt, và dân quê trồng nhiều loại cây ăn trái nhứt là loại sa-bô-chê nhưng cũng là vùng giặc giã nổi lên sớm nhứt. Vào thời Thanh Niên Tiền Phong, những thanh niên miền Nam đầy lòng nhiệt huyết, vì an bình của nhân dân, vì bảo toàn lãnh thổ, họ rầm rộ nổi lên chống Pháp. Sau đó bị đưa ra Bắc với những lời hứa hẹn và giáo biện của những kẻ có ý đồ đã theo Cộng sản. Trong những thanh niên bị gạt đó có ba của Thanh Hoàng, ông ra đi theo tiếng gọi quê hương, để lại vợ nhà đang mang thai.

Thanh Hoàng ra đời sống với mẹ và ông bà nội. Đến năm thi đậu vào Trung học Phan Thanh Giản Cần Thơ. Anh ra thành sống tá túc ở nhà cậu ruột là bác sĩ Thuấn đi học... Học hết Trung học Đệ nhị cấp anh thi vào trường Quân y, sau khi ra trường về công tác ở Sư đoàn 21/Bộ Binh nổi tiếng là một Sư đoàn thiện chiến có biệt danh là Sét Miền Tây trấn đóng ở vùng U Minh Thượng, U Minh Hạ ở Cà Mau. Có lần theo xe tải thương ghé qua thăm ông bà bác sĩ Thuấn, anh đã gặp Thúy Minh. Thanh Hoàng là một thanh niên cởi mở, hoạt bát, vui tươi, lịch sự. Lần đầu gặp Thúy Minh, anh chào hỏi:

- Hình như cô mới vào làm ở dưỡng đường này phải không? Tôi tên Hoàng, cậu mợ tôi là ông bà Thuấn... Ngày xưa khi còn học Trung học tôi vẫn ăn nhờ ở đậu nhà ổng bà...

Thúy Minh tay đang bưng mâm đựng thuốc vừa phát xong cho bệnh nhân. Cô lấy tay áo chậm những giọt mồ hôi trên trán, mỉm cười lễ phép:

- Dạ chào ông, tôi làm ở đây cũng không lâu lắm, tính ra chưa được tròn năm...

Hoàng như bị người phụ nữ trẻ này hấp hồn. Anh có cảm tưởng như đã quen với cô y tá của cậu mình từ lâu, từ lâu lắm rồi! Nhưng như chợt nhớ, anh ta cười vui vẻ miệng:

- Tôi tên Hoàng, còn cô tên gì nhỉ? Sao tôi không thấy ông bà Thuấn, bộ ổng bà đi đâu rồi hả cô?
- Dạ tôi tên Thúy Minh, bác sĩ vào bệnh viện có ca mổ sáng nay... Còn bà, tôi mới thấy đây mà chắc là đi chợ rồi...

Hoàng gọi chuyện:

- Ngày xưa ông bà Thuấn nuôi tôi học, nên tôi ở đây gần mười năm. Cô hình như ở đâu đến chứ không phải người Cần Thơ?

Vừa nói, anh ta leo đẹo theo sau Thúy Minh vào phòng làm việc của cô. Thúy Minh né tránh nói thật, vừa đi vừa trả lời:

- Dạ cảm ơn ông tôi ở Mỹ Tho, đến Cần Thơ và xin làm ở dưỡng đường bác sĩ Thuấn đây.
- Cậu tôi hành nghề lâu rồi, ông rất mát tay nên dưỡng đường của ông lúc nào cũng đông khách. Chắc mấy cô luôn bận rộn, bỏ lại kệ không muốn thêm nhân viên. Ông có khó lắm không cô? Tôi biết mẹ dâu tôi thì hay thắc mắc nhưng bà không để bụng và tốt tánh luôn bình tôi... Bởi lúc ở đây đi học tôi hay phá phách, lười biếng nên bị ông đánh hoài hà... Nhưng ông thương tôi lắm, vì ông bà ngoại tôi chỉ có hai người con, má tôi là chị còn ông là em thôi. Một tay má tôi lo lường cho cậu nên người... Thế nên ông phải nuôi tôi để trả ơn đó chứ...

Nói đến đó, Hoàng cười ha hả tiếng cười hào sảng như tuôn ánh sáng. Hoàng đã gọi sự chú ý cho Thúy Minh với lời lẽ tự nhiên, chân thành, vui vẻ... Anh ta không một chút làm dáng, khoe khoang... Trong khi cùng ngành, nhưng Hoàng là bác sĩ, dĩ nhiên là hiểu biết chuyên môn hơn cô và đáng bậc thầy. Trong thời gian ngắn đó, sau này hai người đã trở thành quen. Với Hoàng, Thúy Minh lúc nào cũng giữ kẽ mình là một nhân viên dù anh ta không phải là chủ cô. Và thân phận hiện tại cùng nỗi đau đang canh cánh bên lòng! Vì trốn tránh nên mẹ con cô mới trôi dạt tới nơi đây!

Còn Hoàng, sau khi quen biết với cô y tá Thúy Minh. Anh ta hay tìm cơ về thăm cậu mẹ trong những lần có phép thường hơn trước. Hôm đó, vô tình Thúy Minh nghe bác sĩ Thuấn bảo với Hoàng:

- Cháu mới về đó à, lần này nghỉ bao lâu, đã về thăm chị Hai và ông ngoại chưa? Lớn rồi hãy đàng hoàng và lập gia đình đi, để có người lo cho...

Hoàng lễ phép, cười bảo:

- Dạ có, má cháu khỏe nhưng ông ngoại dạo này hay nhức mỏi. Nhưng khi cháu đưa thuốc ông không chịu uống. Ông bảo là đợi trưa mai má cháu đưa ông ra thăm cậu để cậu khám bệnh cho ông... Cậu thấy chưa, bởi "*con là máu, cháu là mủ*" mà, nên chẳng trách được ông ngoại chẳng có thương và tin tưởng vào nghề nghiệp của cháu như cậu!

Bác sĩ Thuấn cười vui, mắng yêu:

- Cái thằng này vẫn luôn nịnh bợ và đĩa xạo không bao giờ hết! Trước kia mày có về đây thường như bây giờ đâu? Nay thì tháng nào cũng thấy mặt, bộ có cô nào rồi sao? Hãy nói đi, chị Hai má bây thêm bông cháu nội lắm đó... Được chỗ nào thì hãy cho biết để cậu mẹ sẽ lo cưới vợ cho, lớn rồi đừng có lông bông lang bang nữa...

Hoàng cười:

- Cháu vẫn sống đàng hoàng đó chứ, nhưng ai mà lấy cháu cậu ơi! Bởi tiền lính tính liền, và quanh năm trong bưng bưng, trong rừng núi... thì mình cháu có dát (mạ) một lớp vàng đi nữa, các cô cũng không thèm, chứ đừng nói chi đến bằng lính nghề chuyên môn bèo như cháu...

Bà Thuấn nghe hai câu cháu nói chuyện, cười vui xen vào:

- Bậy nà thiếu gì cô muốn nâng khăn sửa túi cho cháu. Nhưng có lẽ cháu còn kén chọn phải không? Thôi để mẹ làm mai cho nghe...

Hoàng xua tay:

- Cảm ơn cậu mẹ thương, để thủng thỉnh xem coi có cô nào ngu dại chịu thương cháu không, rồi cháu sẽ nhờ đến cậu mẹ...

Gần đây, Thanh Hoàng vẫn hay về thăm ông bà bác sĩ Thuấn. Và lần nào anh về cũng hay mua những món quà gửi cho Ái Bình, con của Thúy Minh. Mặc dù Hoàng chưa biết mặt con bé lần nào. Riêng Thúy Minh hơi nghi ngờ tình cảm của anh ta có đặc biệt với mình? Nhưng cô lại lờ đi mà tự bảo với lòng: "*Mèn ơi nghĩ bậy nghĩ bạ không nà, sao tâm hồn mình bỗng dưng trở nên phong phú vậy? Mình đã có chồng có con và già lắm rồi! Anh ta thanh niên cuộc đời đầy hứa hẹn có gia cảnh tốt, nghề nghiệp tốt, địa vị tốt... Cái gì trong xã hội anh ta cũng tốt cả, thì làm gì mà để ý đến mình? Anh ta xem mình như một nhân viên cấp dưới, hơn thế thì cũng chỉ là bạn đồng ngành thôi! Ôi đừng có nghèo không để người ta thương mà tưởng bở Thúy Minh ơi!*"

Thúy Minh đã làm cho dưỡng đường bác sĩ Thuấn gần hai năm. Công việc vẫn êm xuôi bình thường. Thanh Hoàng về thăm gia đình anh ta lần đó như thường lệ. Sau giờ tan sở Hoàng chặn đón đầu xe đạp Thúy Minh trên đường về nhà. Anh mời cô vào quán vắng trên đường Phan Thanh Giản, gần hẻm Hai Địa uống nước.

Nhắc đến hẻm Hai Địa là phải nói đến bà Từ Tổng. Trong thành phố Cần Thơ thì những người sống lâu đời ít ai không biết hoặc không nghe đến danh tánh bà, hoặc động bà Tư Tổng ở hẻm Hai Địa. Đó là cái tên của bà chủ chứa các cô làm nghề thế chỗ vợ, làm vợ hờ, vợ giờ, vợ ngày, vợ tuần, vợ tháng, vợ qua đường... cho mấy ông xa nhà, lỡ chân trái bước, hoặc mấy ông ham của lạ... Cho nên trong thành phố hiền hòa không mấy lớn này từ xe lôi máy, xe lôi đạp, ông già, bà cả đến những thanh niên đều nghe biết hẻm Hai Địa có bà Tư Tổng! Nhưng trong hẻm này cũng có rất nhiều gia đình giàu, những người có ăn học, những cô con nhà đảng hoàng, học hành đến nơi, đến chốn ra trường làm ông này bà kia... Có cô sau là kiều nữ, là ca sĩ, là minh tinh của Tây Đô nổi danh một thời. Đừng nghĩ và xem thường chốn điểm đàng bùn nhơ này nghe! Xuất thân trong động bà Tư Tổng, sau này cũng có những phụ nữ trở thành vợ các ông lớn... lên đến hàng ba, hàng nhị phẩm phu nhân lận đó!

Thanh Hoàng mời Thúy Minh vào quán nước của tiệm may Thu Hồng kế bên trại lính và trường học. Chủ tiệm đã kê vài cái bàn để bán thêm nước ngọt, cà-phê, bánh, trái... Khách của quán này đa số là quân nhân ở quân đoàn IV, và học sinh của trường Trung học Phan Thanh Giản. Hôm nay cuối tuần nên quán vắng vẻ, chỉ có Hoàng và Thúy Minh ngồi bàn cuối, ở sát vách. Hoàng mặc thường phục áo màu kem ngắn tay, bỏ trong quần dài cái màu dưa cải, lưng cài dây-nịch màu nu, chân mang giày đen bóng. Dáng Hoàng cao, gầy, tóc cắt ngắn, da xạm nắng. Khuôn mặt chữ điền, cằm chẻ, mũi cao mắt to và sáng. Nhìn anh không giống như một bác sĩ mà giống như một quân nhân bình thường. Hoàng gọi ly cà-phê đen, còn Thúy Minh ly cam vắt. Cô vẫn thích uống cà-phê hơn, nhưng ngại về không ngủ được đủ giấc, thì đi làm sẽ sệt sừ lắm.

Tay khuấy nhẹ đường dưới đáy với chiếc muỗng chạm thành ly cà-phê thủy tinh. Hoàng nãy giờ yên lặng, sau đó anh thở ra rồi như cố lấy hết sức mình thành khẩn nhìn Thúy Minh bảo:

- Mới gặp Thúy Minh lần đầu tôi đã để ý. Cho đến bây giờ lòng tôi thật sự đã thương yêu cô... Nếu cô bằng lòng tôi xin hỏi cưới...

Biết Hoàng là người chật thật, thẳng thắn. Nhưng anh tỏ tình trực tiếp, khiến Thúy Minh chưng hửng chơi với như trên trời vừa rớt xuống! Thật sự không thể nào ngờ, bàn tay cô bám vào cạnh bàn bên dưới. Nếu không chắc Thúy Minh sẽ bị nghiêng ngã.

Tâm tư còn đang chơi với thì Hoàng nhẹ giọng, ôn tồn bảo tiếp:

- Tình yêu không phân biệt giàu nghèo hay giai cấp. Yêu Thúy Minh là phát xuất từ chân tâm của tôi, chứ không ai xúi bẩy hay trường hợp nào đó ngoại giới của ai người ép buộc... Xin cho tôi cơ hội được làm chồng và làm cha đứa bé. Xin Minh hiểu đây là những lời chân thành và chững chạc của từ đáy lòng tôi. Ngoại má và cậu mợ tôi chắc chắn sẽ bằng lòng... Xin Minh đừng ngại hãy tin tưởng ở tôi... Xin cho tôi niềm hạnh phúc, cho con, cho ba người chúng ta niềm hạnh phúc đi Thúy Minh...

Hoàng dừng lại, đôi mắt thành khẩn đợi mong:

- Thúy Minh không phải trả lời ngay, có thể đôi ngày hoặc thời gian ngắn... Xin Minh chấp nhận và đừng tự làm hại cuộc đời tươi trẻ của mình, cũng đừng mặc cảm về việc riêng tư đã qua của Minh. Tôi rất hy vọng và đang mong tin tốt ở Minh...

Nãy giờ Thúy Minh lúng búng hai cái lỗ tai khi nghe Hoàng tỏ bày lòng mình với cô. Không biết phải như người đời đã nói "*Đạp vỡ dưa thấy vỡ dưa cũng sợ*" không? Nhưng với cô không phải vậy! Thúy Minh thật sự ái ngại sự chân tình của Hoàng. Với cô chuyện tình cảm phải dứt khoát không thể chần chờ hay đắn đo được. Trong khi tâm hồn Thúy Minh trống không, không có một chút nghĩ ngợi hay để ý gì đến Thanh Hoàng người đang ngồi đối diện vừa tỏ tình với cô đây! Thật sự lòng cô xem anh như một người khách, một người bạn không hơn không kém... Vì kể từ sau khi tan vỡ với chồng rồi, cô không hề bị động lòng với bất cứ ai, không những với Hoàng mà hầu hết những nam nhân khác quanh cô như cánh bướm lượn vườn xuân. Bởi "*Gái một con trông mòn con mắt*" đó mà! Có lẽ vì tình yêu chồng quá sâu đậm, đến khi bị phụ bạc phũ phàng thì lòng cô trở nên khô cằn như sỏi đá chẳng? Thiệt tự cố chí kim không ai trả lời nổi, và biết rõ được lòng dạ con người.

Thúy Minh điềm đạm, rồi cũng lấy hết can đảm nhìn sâu vào mắt Thanh Hoàng. Cô từ tốn bảo:

- Cảm ơn anh Hoàng, nhưng không được đâu! Chồng tôi là một quân nhân đang công tác ở miền Trung. Chúng tôi đang giận nhau nên không sống chung, nhưng còn thương yêu đối phương lắm... Có lẽ ngày nào đó chúng tôi sẽ tái hợp. Mong anh hiểu cho đừng buồn và hờn giận tôi...

Bấy giờ với Thanh Hoàng bầu không khí trở nên ngọt ngào, ấm đạm! Với Thúy Minh thì như trút gánh nặng được tình cảm rất đẹp của người tự nguyện dành cho mình, nhưng cô đã khéo léo chối từ. Bởi Thúy Minh không thể dối lòng mình khi vẫn còn thương tưởng đến chồng... Mặc dù trong Minh đã thề cả kiếp đời này

nhứt quyết sẽ không gặp lại hần ta, một người chồng bội bạc! Nhưng niềm yêu thương chồng vẫn còn âm ỉ, đôi khi như đốt cháy cô thành tro bụi *“Bởi tình yêu đâu có dễ xóa nhòa/ Một mối gút đầu đời tôi đã cột”*

Thanh Hoàng thở dài, mặt buồn bã... Hai người đứng lên trả tiền nước rồi bước ra. Giọng hát của ca sĩ như uất nghẹn, nước nở, thồn thức từ máy thu thanh trong quán vắng vắng bài *“Đám Cưới Nghèo”* Tâm hồn Thúy Minh bỗng đại khờ và như chùng chình trên sóng nước... Bên ngoài mặt trời đã lên cao, ánh nắng chói chan rạng rỡ. Vài chiếc lá bã đậu úa vàng hắt hiu lao chao trong cơn gió đổi chiều. Và ngược đi hướng với Thúy Minh, dáng Thanh Hoàng ngả dài theo bóng nắng lấm lũi bước đi từng bước nặng nề.

Nhìn theo dáng cô đơn hiu hắt của Hoàng, Thúy Minh chép miệng thở dài quay đầu xe lấm bầm: *“Thành thật xin lỗi, đời tôi chỉ yêu có một người! Và bởi tôi ngu dại nên yêu lầm người ta! Anh là người tốt như vậy, rồi đây Ông Trên sẽ cho anh gặp một người vợ hơn tôi rất nhiều! Xin lỗi nghe...”* Thúy Minh ngồi lên yên xe đạp qua từ nhà này nối tiếp nhà kia dọc theo hai bên đường xe chạy. Lời bài hát *“Đám Cưới Nghèo”* tiếp nối phát ra từ trong máy thu thanh cứ du dương vắng vắng đưa bên tai Thúy Minh. Mặc dù cô đã đạp xe đi một quãng khá xa quán nước Thu Hồng. Thúy Minh mỉm cười cảm thấy tâm hồn mình thư thái, nhẹ nhõm sau khi thành thật dứt khoát trả lời Thanh Hoàng. Cô vừa đạp xe, vừa thở hít vào buồng phổi gió luồng tươi mát và rạng rỡ của nắng đẹp miền Nam.

Sáng nay lúc ra khỏi sở, từ giã Cẩm Lệ, Thúy Minh vừa đạp xe vừa nghĩ vợ nghĩ vẫn về đến nhà không hay. Con bé Ái Bình mũm mĩm, nước da trắng bóc, tóc đen mượt hót kiêu bum-bê. Nó mang đôi dép kẹp quay đồ có vẽ lá vẽ hoa, mặc bộ đồ màu hường có bông tím bằng cái nút áo, lá xanh dòn. Đang đứng trong vòng tay vú Phiến, thấy mẹ con bé vượt khỏi tay bà vú chạy nhào ra sà vào lòng mẹ. Mẹ bé đã dựng chiếc xe đạp và ngồi xuống đón ôm chặt vào lòng như truyền tình mẫu tử cho con. Bà vú cười, ra dắt xe đạp vào nhà. Đi ngang qua hai mẹ con, bà bảo:

- Hôm nay trời nắng đẹp không có mưa, bộ bận lắm sao mà về trễ vậy cô Minh?

Thúy Minh đứng lên dắt con vào nhà, vừa đi vừa trả lời bà vú:

- Ở đúng rồi dạo này bận lắm vú ơi. Sáng sớm bác sĩ có việc đi ra ngoài nên nhiều việc phải làm. À, vú à chiều nay tôi có mời cô bạn đến dùng cơm... vú đi chợ mua vài thứ về nấu đãi khách. Cô này con nhà giàu nhưng rất bình dân, vú làm những món ăn thông thường như mình ăn hàng ngày là được rồi. Vú chỉ nấu nhiều hơn một chút thôi. Ờ vú nhớ mua thêm ít trái cây, và mấy cái bánh thuẫn nghe vú...

Vú Phiến lấy khăn nhúng nước vắt ráo, lau mặt cho Ái Bình sau khi ăn cơm, thì cô chủ của bà cũng tắm rửa xong. Hai mẹ con vào buồng, Thúy Minh bỏ mùng xuống cho con ngủ trưa, và mẹ ngủ bù cho đêm trực qua. Bà vú lật đặt mặc thêm cái áo bà ba bên ngoài. Đóng cửa rào khóa trái rồi xách giỏ qua nhà bà bán rau cải ở đầu đường coi có còn gì không? Chớ trưa trệt, chợ chồm hổm nhóm mỗi sáng sớm ở đầu cầu tan hết ráo rồi. Thịt thà, tôm cá, họ bán có ế thì cũng đem đi bán ở các chợ khác...

Thiệt như vậy, vào giờ này người mua bán về hết, chỉ bãi chợ trống trơn, tro đá lờm chờm và rác, chớ có còn ai nữa đâu mà mua với bán... Ghé qua nhà bà bán rau cải, định mua nhưng không còn tươi ngon lắm. Bà vú đứng tần ngần nghĩ ngợi một hồi, không biết có nên đến chợ thành không? Chợ bà nghe tiếng rao mời của các ghe chài lưới lác đác trên sông bán cá tôm tươi, còn nhảy soi soi vừa mới câu, mới chài được. Bà vú đón ghe mua nửa con cá sủ chừng một ký lô, cùng mớ tôm long. Bà lật đặt đem về cất trong nhà bếp rồi xách giỏ đi chợ thành.

Thúy Minh trở giấc, nghe tiếng thở pho pho ngủ say của con. Nhớ có hẹn với Cẩm Lệ, cô rón rén xuống giường và nhẹ bước ra ngoài, ngại gây tiếng động làm con bé giật mình thức giấc. Không khí trong nhà vắng vẻ, từ trước đến sau không thấy bóng dáng vú Phiến. Thúy Minh mỉm cười, nghĩ có lẽ bà ta đã đi chợ thành (chợ Cần Thơ) mua đồ về nấu món ăn chiều nay. Thúy Minh nhớ vú Phiến đã theo mình, từ lúc mang bầu gần ngày sanh Ái Bình cho mãi đến bây giờ. Có lần nghe bà kể, cô biết chắc chắn bà Phiến hồi nhỏ sống hạnh phúc với mẹ cha và mấy em ở Bà Bèo (ở phía trong của Quốc Lộ Bốn miệt Long Định thuộc tỉnh Định Tường) Năm mười một tuổi bà Phiến về ở với chú thím, vì cha mẹ và hai em bất ngờ bị thảm nạn qua đời hết bởi nhà gia đình cha mẹ bà kẹt ở giữa lằn tên mũi đạn hai bên bắn giết nhau. Gia đình chú Út của bà có tất cả năm người, gồm có chú thím và ba người con. Ông bà nội vú Phiến qua đời sớm, nên lúc nhỏ chú của bà nhờ anh chị (ba má bà vú) nuôi dưỡng cho ra thị thành ăn học. Sau khi đỗ đạt, ông được vào làm công chức ở Tòa Hành Chánh tỉnh Gia Định. Rồi ba má của vú Phiến đi cưới cho em mình cô vợ để mà lo lường cho nhau.

Thím Út người cao ráo, da trắng, mặt mày xinh đẹp, con của một gia đình giàu có quê ở Vĩnh Kim. Một làng kề cận với Bà bèo, mà thôn dân ăn nên làm ra nhờ trồng nhãn hạt tiêu ngọt, giòn, dày cơm, hạt nhỏ nổi tiếng đó đây. Làng Vĩnh Kim cũng là nơi ca sĩ Hoàng Oanh đã cất tiếng khóc chào đời. Thím Út chỉ học đến lớp ba trường làng rồi ở nhà học thêu thùa vá may để lấy chồng. Mặt mày thím sáng sủa tốt tươi, nhưng lòng dạ thím đen thui đen thui, hẹp hòi, bủn xỉn, tham lam không ai bằng.

Miệng nói là đem cháu về nuôi, nhưng thật ra thím coi Phiến như con nhỏ ở giữ em và sai vặt trong nhà. Đến năm phiến mười bốn tuổi, thì thím cho bà giúp việc nghỉ và Phiến được thế chỗ làm hết mọi việc lớn nhỏ trong nhà... Thời gian qua mau, mới đó mà vú Phiến về sống với gia đình chú thím mình cũng mười mấy năm rồi! Một hôm bà thím vắng nhà, ông chú hiền lành gọi cháu đến bảo rằng:

- Phiến à, chú thiệt xấu hổ với tấm lòng của ba má cháu đối với chú. Chú không giúp gì được cho cháu mà bắt cháu phải làm đầy tớ cho cả gia đình bao nhiêu năm nay... Xin cháu đừng buồn, chú biết thím cháu là người đàn bà không biết điều, nhưng nếu chú nói ra thì gia đình này tan nát! Chú thiệt bất công với cháu, và có lỗi với anh chị Hai. Nay có người khá giả muốn cưới hỏi cháu đang hoàng, chú muốn gả cháu. Về bên đó may ra cuộc đời của cháu sung sướng và được tốt hơn ở với chú...

Phiến trong lòng trống không, thương yêu chồng vợ là cái gì? Phiến thật sự không biết, nhưng cô cũng muốn rời khỏi cái nhà này vì bà thím quá quắt cay nghiệt, tham lam... Nên Phiến bằng lòng nghe theo lời dạy của chú. Còn bà thím khi nghe ông chồng muốn gả cháu đi, thì bà nhảy dựng lên, dùng đủ mọi thứ mọi lý lẽ để cản ngăn:

- Không được, ông không được gả con Phiến... Bộ đời hết đàn ông rồi sao, nó là con gái mà gả cho cái thằng Chệt già chết vợ có con đùm đê?

Ông chồng nổi nóng nạt vợ:

- Bà im cái miệng đi! Tại sao lại không được? Chú Thành vợ chết, con gái chú đã có chồng ở riêng... Chú có tiệm biết buôn bán làm ăn có thể nuôi con Phiến được ám no sung sướng một đời... Tại sao bà không cho gả nó? Năm nay nó đã ngoài hai mươi tuổi rồi... Chỗ này không được, chỗ kia không được... Lần này tôi nhứt quyết gả con Phiến cho chú Thành!

Đã đến lúc không nường nhịn được nữa, chú Út tức tối, dần từng tiếng với vợ:

- Thật sự tôi biết bà không ưa con Phiến, vì nó là đứa cháu không có cha mẹ ăn ở tốn cơm gạo nhà bà... Tôi muốn gả nó, thì bà không muốn, nhưng bà có coi nó là cháu không? Nó chỉ là đứa ở không công cho cái gia đình này mười mấy năm nay! Bà phải nhớ, có mướn người ở cũng phải cho ăn cơm no, mỗi tháng phải trả lương, và tới Tết còn cho hai bộ đồ mới nữa... Còn con Phiến đã nhận được cái gì của bà cho chưa? Có chăng chỉ cơm thừa, cá cặn, áo quần cũ mẹ con bà chề bố thí cho nó thôi.

Thế là vợ chồng ông chú nay gây, mai cãi, gia đình lục đục tối ngày. Nhưng cuối cùng thì con Phiến cũng được gả cho ông Chệt Thành. Bà thím cũng không vừa, hậm hực bằng lòng với điều kiện:

- Thằng Thành chủ tiệm chạp phô đã có một đời vợ, muốn cưới con Phiến cháu tui là con gái lớn lên thì lục lễ phải có. Ngoài những quà lễ thường trong những đám cưới, đám ngõ... Đám hỏi phải đi bốn ngàn tiền mặt (thuở đó chồng bà làm chỉ lãnh chưa được một ngàn đồng/một tháng) sáu mâm gồm có rượu trà, bánh, trái, con heo quay và mâm xôi... Đó là tui nhân từ chằm chằm cho, chớ công lao và tiền tui bỏ ra để nuôi con Phiến từ cái ăn, cái mặc, chưa nói đến thuốc men đau ốm, đã mười mấy năm không tính...

Chú Út của Phiến nổi nóng. Ông day nghiêng vì sự vô lý quá đáng của bà vợ quá quắt:

- Thiệt hết nói nổi... bà đúng là người có túi tham không đáy. Bà nuôi con Phiến hồi nào mà kể công? Nó là người ở đợ không công cho bà mười mấy năm nay thì đúng hơn, và còn luôn chịu sự hà khắc của mẹ con bà... Bà phải mở tấm lòng, bớt tham lam lại mà để cho đứa cháu nhỏ con bà nhờ... Hồi cưới vợ cho thằng con lớn của nhà mình, bà có đi nhiều quà lễ cho nhà gái vậy không? Nghe bà đòi hỏi nhiều quá người ta sợ... coi chừng mấy đứa con gái của bà sau này khỏi gả đó bà ơi!

Bà thím sợ mất lợi ở nhà trai. Giận dữ, mặt bà đánh lại chân mày dựng ngược, mình mẩy như mọc đầy lông.

Bà còn nghiêng răng trèo trẹo, tru tréo như muốn ăn tươi nuốt sống ông chồng:

- Ông lại bình cháu trù ẻo con mình! Cái nhà này tui lo hay ông lo đây? Ông giỏi quá sao cưới tui về làm chi vậy! Trời ơi con Phiến mới nứt mắt thì cả gia đình ba má nó đều chết rụi hết... Mười mấy năm nay tui phải nuôi cái giống xui xẻo trù cha hại mẹ trong nhà này nè trời... May mà tui ăn hiền ở lành và cao tay ẩn... Không thì cái gia đình này cũng tan tành xí quách rồi, chớ còn đề huề đến ngày nay sao?

Phiến chỉ biết khóc, bảo chú nhện vợ để cho nhà cửa được an vui. Và cuối năm đó ông Thành đem đủ lễ đến cưới Phiến về làm vợ. Dĩ nhiên quà lễ, kể cả nữ trang chồng cưới Phiến cũng đưa hết cho thím dâu. Không phải Phiến ngu dại gì cho bà thím tham lam đó, nhưng cô thương chú. Vì ông chú bị bệnh, đã nghỉ hưu trí sớm, tiền bạc trong nhà eo hẹp... Và dù sao trên cõi đời này, Phiến cũng chỉ còn có ông chú Út và con cái chú là ruột thịt với cô mà thôi!

Khi đã về làm vợ ông Thành, Phiến dửng dưng không thương cũng không ghét ông. Còn ông Thành rất thương yêu vợ, lo cho Phiến đủ mọi thứ... Với tấm chân tình của ông Thành, khiến Phiến dần dần biết thương yêu chồng... Vì ở lâu sanh tình cảm đó mà! Phiến cặm cụi làm việc bù đắp thêm cho gia sản của chồng. Cô chỉ áo quần lành lặn, ngày hai bữa cơm no là đủ lắm rồi. Cô không hề nhắc nhở hay đòi hỏi mua sắm gì cho riêng mình... Ở đây chòm xóm từ trong hẻm ra đến mặt lộ, ai mà không biết vợ chồng ông Thành (đời vợ trước) Họ có quán bán chạp phô ở đầu hẻm khá lắm. Nhưng năm đó, vợ ông sanh đứa thứ hai khó, nên hai mẹ con đều qua đời. Khoảng thời gian vợ ông chết, thì Phiến cũng về ở nhà chú thím cùng dãy phố gần với tiệm bán hàng xén của ông... Hàng ngày cô thường đến mua đồ cũng như những đứa nhỏ trong xóm, ông không để ý, vì cô lớn hơn con gái ông vài tuổi thôi. Nhưng nửa năm trước đây ông Thành nghe lối xóm nói về hoàn cảnh tội nghiệp của Phiến. Ông để ý thấy Phiến là đứa con gái trang nghiêm, giỏi việc nhà và bép núc... Đem lòng thương tưởng, nên ông Thành nhờ người đến gạ hỏi xin cưới cô làm vợ...

Ông Thành thì càng lúc càng thương Phiến nhiều hơn. Vì tánh tình cô hiền lương, biết lo lường, nghe lời và làm việc chăm chỉ luôn theo ý ông. Ngược lại Phiến cũng tìm thấy niềm thương yêu thật sự của chồng đem đến cho mình... Và cuối năm đó cô cũng đã mang thai. Thiệt ở đời, ai biết được ngày mai "*Họa vô đơn chí/ Phước bất trùng lai*" Tin mừng chưa được loan ra thì ông Thành bị bạo bệnh, bất ngờ ngã đùng ra chết! Có phải: "*Cao xanh ghen ghét má hồng!*" Rồi do bên ngoại đưa con chồng xúi giục. Đưa con gái của chồng về giành hết của cải ông Thành để lại, và đuổi Phiến ra khỏi nhà với mấy bộ áo quần... Họ còn cho bào thai đó không phải là con của ông Thành...

Bà thím dâu tham lam của Phiến, ra tay nghĩa hiệp nhảy vào bình cháu. Bà ngọt ngào với Phiến:

- Cháu trở về nhà mình ở "*Cha chết níu chân chú/ Mẹ chết níu vú dì*" như ngày xưa cháu ở với chú thím vậy... Chú thím ra mặt giúp cháu đi kiện bọn chúng để chia của! Thím biết chắc chắn cháu sẽ thắng kiện... Vì thằng Thành cưới hỏi cháu, ai ai cũng biết mà... Đừng lo, thím sẽ nhờ người ra làm chứng cho cháu trong vụ này... Ít ra cháu cũng lấy được cửa tiệm hay chia được phân nửa gia tài của cải, để cho đứa con cháu và thằng Thành sắp chào đời...

Đang buồn đau chán nản, Phiến nhớ đến cảnh cha mẹ chết, rồi giờ đây đến chồng... Cuộc đời con người thật phù du quá, còn đó mất đó không ai biết được ngày mai của mình sẽ ra sao? Và chết có đem theo được gì đâu? Còn người thì còn của mà... tranh giành để làm gì? Phiến bảo với bà thím dâu:

- Cảm ơn thím đã lo cho cháu. Nhưng thôi bỏ đi thím ơi, ông cực khổ làm ra bao lâu nay tạo dựng nhà cửa, vốn liếng... Giờ ông chết, thì con ông hưởng phải rồi, giành giật làm chi...

Bà Thím trở giọng liền:

- Đứa nhỏ ở trong bụng bây thì sao? Bộ không phải con của thằng Thành à? Bây thiệt là đứa ngu si, bởi vậy ba má bây bỏ đi lúc bây còn nhỏ cũng phải... Chớ cái ngữ con như bây là thứ trừ cha hại mẹ! Giờ lại sát chồng... Thấy bây là chướng mắt, ứa gan rồi, có tao ngu dại mới nuôi bây mười mấy năm trời đó thôi. May mà tướng tinh tao mạnh nếu không chắc cũng bị bây sát chết rồi! Vậy từ rày bây ra nhà lồng chợ mà ở, đừng có bèn mảng về nhà tao nữa... Bây đến tao sẽ đốt phong lông tống khứ cái ngữ xui xẻo của bây đó... Đồ cái thứ thấy mặt thì trời sâu đất thâm chó chề, mèo mửa... Đi, đi mau ra khỏi nhà tao cái con báo đời...

Từ khi dời nhà đến xóm này ở tạm để chờ sanh con, Thúy Minh được bà chủ nhà giới thiệu người gánh nước mướn cho cô hàng ngày. Chị ta gánh nước cho cô tới nay cũng gần ba tháng... Thấy chị ôm cái bụng nặng nề gần ngày sanh, mà đòn gánh với hai thùng thiếc đầy nước, lúc nào cũng oằn oặt, treo treo trên đôi vai gầy ốm yếu của chị trông rất tội nghiệp. Hôm nay chị Phiến gánh nước trở lại. Dáng yếu đuối, nước da còn mét chằng sau khi sanh, chị đang ngồi thở dốc bên hiên nhà ngoài. Thấy chị, Thúy Minh hỏi:

- Chị mệt hả, vào nhà nghỉ uống ly nước đi chị. Chị sanh trai hay gái, bao lâu rồi? Sao làm việc nặng nề sớm quá vậy, và chị đi gánh nước rồi đưa nhỏ ba nó giữ, hay gởi cho ai?

Mất Phiến đỏ, lấy tay quẹt vội dòng lệ, bảo:

- Tôi sanh được hơn nửa tháng rồi cô. Nhưng nó đã chết sau khi sanh ra, vì thằng bé thiếu tháng và yếu quá cô ơi...

Thúy Minh ái ngại nhìn chị ta hoảng hồn, bảo:

- Bộ chị điên rồi sao, mới sanh mấy bữa mà đi gánh nước nặng nhọc như vậy? Chị đừng gánh nữa, hãy vô trong ngồi nghỉ một chút đi. Nồi ơi, tội nghiệp đứa nhỏ mới sanh ra thì chết... Chị buồn lắm phải không, thôi chị còn trẻ đừng lo chi, cho sanh bệnh... sẽ có bầu đứa khác mấy hồi.

Thúy Minh giựt mình, tự trách: "Thiệt là cái miệng vô duyên khuyên không đúng chỗ!" Bỗng Chị Phiến lên tiếng:

- Không đâu cô, chết là nó có phước đó. Chớ theo tôi nó sẽ càng khổ hơn...

Thế là chị Phiến thật tình kể hết mọi sự việc đã xảy ra trong đời mình từ trước đến nay cho Thúy Minh nghe... Cô ngỡ ngàng, và cảm thấy thương hoàn cảnh của chị vô cùng... Cô nghĩ hoàn cảnh của mình cũng không khác gì chị, nhưng vẫn còn có phước hơn chị ta nhiều... Ông Trời thật khéo trêu người! Khiến cho trên thế gian này, mỗi người có một hoàn cảnh, và mỗi nỗi khổ lòng riêng! Chỉ trong chớp mắt thôi, mọi sự việc có thể tan theo mây khói... Ở đời ai cũng biết như vậy mà, nhưng họ vẫn làm ngơ để rồi có những chuyện đau buồn cứ quẩn quanh dần vật, tranh chấp, không lối thoát. Như vậy nên mới có lắm kẻ bị lãng trí, khủng điên, thậm chí không dần được tự vận, hoặc có khi còn giết hại lẫn nhau rồi bị tội tù, nhà tan cửa nát...

Thúy Minh bảo với Phiến:

- Chị sanh non ngày tháng, làm nặng nhứt là gánh nước, coi chừng bị bệnh đàn bà thì khổ cả đời... Thôi thì chị nghỉ gánh nước luôn đi, tôi sẽ trả công cho chị đến giúp tôi làm những việc vặt trong nhà từ hôm nay cho đến khi tôi sanh đẻ ra tháng, khỏe mạnh...

Chị Phiến có vẻ lưỡng lự nhưng không chịu nói ra. Thúy Minh bảo:

- Chị không bằng lòng sao? Thôi chị hãy về suy nghĩ lại đi rồi mai trả lời tôi cũng được... Nhưng không lâu quá nghe, nếu chị không bằng lòng tôi sẽ nhờ người khác giúp, vì bác sĩ cho biết tôi sẽ sanh trong nay mai...

Chị Phiến mau miệng:

- Dạ không đâu cô, tôi bằng lòng giúp cô... Nhưng chỗ ở tôi hiện giờ lỏng lẻo lắm. Nếu cô tin tưởng thì cho tôi đến đây ăn, ở... Tôi sẽ làm mọi việc nhà cho cô không lấy tiền công... Chừng nào cô cứng cáp không cần nữa thì tôi sẽ đi...

Thế là Thúy Minh từ đó có thêm người hủ hỉ, trong căn nhà mượn tạm vắng vẻ chỉ có mình cô ra vào. Còn chị Phiến thì mừng như bắt được vàng, vì có chỗ ăn ở đàng hoàng không phải ngủ ngoài mái hiên đình nắng chan mưa tạt. Vốn dĩ chị đã lanh lẹ trong việc nhà cửa, tánh tình thật thà làm việc chăm chỉ, kỹ lưỡng, sạch sẽ... nên Thúy Minh hài lòng lắm

Chị Phiến chăm sóc cho mẹ con của Thúy Minh cơm nước, thuốc men bổ dưỡng cho sản phụ rất chu đáo. Nhưng sau khi cô sanh con ra cả tuần mà hai bầu sữa mẹ vẫn không đủ sữa cho con bú. Đêm đó con bé cứ ư ử rên khóc. Chị Phiến đang ngủ giật mình bước vào buồng chủ, hỏi:

- Thưa cô sao con nhỏ cứ khóc hoài vậy, chắc là bị đau bụng, cô xúc dầu cho cháu đi...

Thúy Minh bảo:

- Chắc không đủ sữa, bú không no nên nó cắn nướm cả đêm nay chị ơi.

Bỗng Thúy Minh ngập ngừng, nhỏ giọng:

- Chị Phiến, chị còn có sữa không, hay chị cho nó bú thử coi

Chị Phiến ái ngại bảo với cô chủ trẻ:

- Dạ thưa cô, tôi không biết nữa. Nhưng cô đưa bé đây, tôi thử coi ...

Thúy Minh không chớp mắt cả đêm, mặt mày teo héo, mệt lả. Nghe chị vú trả lời, cô vui mừng ra mặt, bảo với chị Phiến:

- Cảm ơn chị, cháu đây. Đây chị cho cháu bú xem. "Phước chủ may thầy" biết đâu chị còn nhiều sữa hơn tôi, tội nghiệp con nhỏ... Thiệt là lạ, chị hàng ngày đi chợ nấu ăn... Tôi cũng kiên cử và ăn nhiều món lợi sữa để cho con bú mà.

Chị vú trả con bé lại cho cô chủ.

- Tôi cũng ăn những món ăn như cô, cho nên sữa vẫn còn... Con bé bú no bụng vú ngủ say

Thúy Minh vui mừng ra mặt. Cô cười vui bảo với chị Phiến:

- Mai đi chợ, chị mua đu đủ non, bí đao, bí rợ, sanh địa... dùm heo, gan heo... về hầm. Chị nhớ ăn và uống nước nhiều khi canh còn nóng nghe... Như vậy chị sẽ có nhiều sữa cho cháu bé bú. Chị đừng nghĩ ngợi gì hết nghe, vì tôi nhờ chị giúp, là cho cháu bú mà.

Kể từ đó chị Phiến vừa giúp việc nhà vừa làm vú cho con gái Ái Bình của Thúy Minh.

Thời gian qua mau, số tiền dành dụm lâu nay cạn dần... Dù cho có tiền nhiều đi nữa, nhưng cứ ăn không ngời

rồi thì núi vàng cũng sẽ hết... Thúy Minh đã quyết định đi xin việc làm ở một tỉnh nhỏ xa Sài Gòn. Cô may mắn nhờ một đồng nghiệp xưa điềm chỉ, xin được việc làm ở nhà thương của bác sĩ Nguyễn Kiểng Bá. Một bệnh viện tư nằm trên một khoảng đất rộng ở góc đường Ngô Quyền và Lê Lợi của thành phố Mỹ Tho. Đến Mỹ Tho cô dắt theo vú Phiến, và mượn nhà ở đường Thạnh Trị (kế chợ lò heo, gần bến xe Mỹ Tho nằm trên bờ sông Bảo Định. Dọc hai bên bờ sông có cây cao lồng bóng nước trong vắt chảy lững lờ theo ngọn thủy triều. Nước sông cho nhiều phù sa nuôi cây lành trái ngọt tốt tươi, và nhiều thủy sản hiện ngon. Vú Phiến sống ở thành phố Mỹ Tho êm đềm với mẹ con cô chủ. Thúy Minh đi làm mỗi ngày tám giờ, có khi trực đêm, vú Phiến có bổn phận trông chừng em bé, giặt giũ, đi chợ nấu ăn quét

dọn sạch sẽ nhà cửa thì đủ rồi... Dĩ dành cho em bé ngủ, nếu rảnh việc thì bà cùng ngủ như em.

Bà Phiến rất hạnh phúc được làm vú cho con của cô Thúy Minh. Bà những tưởng cô chủ mình sẽ làm việc ở đường đường lâu dài, và an cư lạc nghiệp trên thành phố Mỹ Tho cho đến khi con gái Ái Bình của cô khôn lớn... Bà luôn cầu xin Ông Trên cho bà được sống chung với mẹ con cô chủ, để chăm sóc họ cho đến khi bà già luôn... Vì bà không ước muốn cao sang, chỉ mong có chỗ ở che nắng che mưa và hai bữa cơm no bụng là đủ lắm rồi... Đời bà khi lọt lòng mẹ thì luôn gặp những việc không may. Đến khi gặp cô chủ tốt bụng giàu lòng thương người này, vài tháng bà được cô chủ sắm cho quần áo mới, cho bà chút ít tiền để xài vặt... Bà không nhận, vì mọi thứ ăn uống chi dùng trong nhà cho ba người, cô chủ đều lo hết... Mẹ con cô ăn gì thì bà ăn nấy, thậm chí cô mặc cái áo, mang đôi dép, dùng cái khăn, cây lược, bàn chải đánh răng... cũng giống nhau, bởi cô không phân biệt kẻ ăn người làm. Bà cũng chưa hề bị cô chủ mình mắng mỏ, xỉa xói dù làm những việc không đúng như lời cô chỉ biểu. Bà cũng chưa bao giờ thấy cô chủ nhìn mình với ánh mắt không ưa, khinh khi, hay miệt thị... Chòm xóm hay ai bên ngoài nhìn vào thấy sự đối đãi tình nghĩa như vậy, người ta cứ tưởng họ chính là chị em, hay là bà con thân thiết với nhau.

Tuy thành phố Mỹ Tho nhỏ, so với những thành phố các tỉnh khác của miền Nam. Nhưng Mỹ Tho gần sông, gần biển, thời tiết ôn hòa, bao quanh những vùng vườn tược đất đai màu mỡ, cây trái tốt tươi, tôm cá đen (cá ruộng) cá trắng (cá song) dồi dào. Mỹ Tho có hai trường Trung học nổi tiếng nam Trung học Nguyễn Đình Chiểu và nữ Trung học Lê Ngọc Hân. Thành phố Tòa Hành Chánh là cơ quan chánh quyền đầu nạo của tỉnh. Có nhà thương thí, nhà thương tư, phòng mạch của bác sĩ, ngân hàng, bưu điện... Buôn bán phồn thịnh dọc theo các dải phố chợ mà thương gia đại đa số là người Tàu lai Việt. Dân hiền lành lương thiện, siêng năng buôn bán thật thà. Nhưng cuộc sống êm đềm của ba người trong nhà Thúy Minh không được bao lâu, thì họ lật đật đùm tùm dời đi như chạy trốn... Đó là nỗi đau thương nát tan lòng, trong hoàn cảnh thâm kín của cô chủ... Mà bà vú Phiến cũng không rõ nguyên nhân tại sao? Và cũng không dám hỏi. Nhớ lại hôm đó, đi làm về, cô chủ đột ngột bảo:

- Vú Phiến hãy phụ giúp tôi dọn sạch sẽ mọi thứ. Quần áo cho vào mấy cái va-li, còn các thứ khác thì đựng trong thùng cây, thùng cát-tông... Cái gì đem theo được thì đem, không thì bỏ... Xin vú giúp tôi nhanh lên, ngày mốt chúng ta phải rời khỏi nơi này!

Nói đến đó, Thúy Minh tư lự, ưu buồn, hạ thấp giọng nhỏ nhẹ bảo với vú Phiến:

- Cảm ơn vú đã giúp đỡ mẹ con tôi mấy tháng nay. Chúng tôi sẽ dời đi nơi khác, vú có muốn theo tôi và cháu thì chúng ta cùng đi. Còn không đi thì tôi sẽ trả tiền để vú có chút vốn trở về Sài Gòn, hay ở đây tìm việc làm ăn tùy ý...

Chị Phiến ôm chầm lấy Thúy Minh khóc sụt sướt bảo rằng:

- Không, không tôi sẽ theo cô. Nếu cô cho, tôi sẽ theo cô hết kiếp này... Chân trời góc biển cô đi tới nơi nào tôi sẽ theo đến đó... Cháu bé mới có mấy tháng, bú sữa bò không tốt... Xin cô cho tôi theo làm vú cho cháu, tôi chỉ cần có hai bữa ăn và chỗ ngủ thì đủ rồi... Tôi có biết buôn bán hay làm ăn gì đâu, thì lấy tiền bạc để làm gì đây? Xin cô đừng bỏ tôi ở lại tội nghiệp, tôi nguyện sẽ theo cô suốt đời cô ơi...

Nhờ sự giới thiệu của chị bạn cùng khóa ngày xưa đang làm việc ở bệnh viện Thủ Khoa Nghĩa Cần Thơ. Thúy Minh được nhận vào làm trong đường đường tư của bác sĩ Lê Văn Thuận ở thành phố Cần Thơ, cho đến bây giờ. Sở dĩ tìm việc được mau như vậy, vì thuở đó y tá ra trường chuyên môn như cô rất ít. Và lại họ luôn làm ở bệnh viện nhà nước, sẽ có nhiều quyền lợi hơn làm trong các đường đường tư.

Hai mẹ con Thúy Minh đi đâu thì chị Phiến theo đó... Trong lòng chị Phiến, trên cõi đời này bây giờ chỉ có cô chủ Thúy Minh và Ái Bình là người thân duy nhất của chị mà thôi... Và ngược lại mẹ con Thúy Minh cũng thương quý vú Phiến không kém tình cảm của bà đã dành cho họ...

Nước sông cầu Cái Khế đã lớn đầy, mặt trời chiều bóng ngả. Nắng hoàng hôn chiếu lấp loáng trên mặt sóng lao xao. Những giẻ lục bình lá xanh, hoa tím chông chênh trên mặt nước. Cây vú sữa nâu trước nhà Thúy Minh (hồi mua nhà đã có) sai quả nhánh có trái dưới đất ửng màu tím tím, có trái tím quá nửa nhưng vẫn chưa chín. Nếu miễn cưỡng hái xuống ăn cũng được nhưng trái vẫn còn chát, có nhiều mủ, chưa mềm, chưa nhiều sữa, và chưa ngon ngọt... Bên kia sông bến Nhị Kiều dưới những cây cao gieo bóng mát. Lác đác từng cặp thanh niên nam nữ ngồi trên bần ghé đá hẹn hò, truyện trò... nói cười vui vẻ. Có những thợ chụp hình dạo, lợi dụng hoàn cảnh vui vẻ của họ mời chụp ảnh lưu niệm... Thời gian của các cô bây giờ đối với

Thúy Minh ở tuổi trẻ, đã là thời kỳ quá khứ, nó qua xa lác xa lơ...

Bà vú Phiến đôi khi cũng lầy làm lạ? Bởi từ ngày đi theo Thúy Minh đến bây giờ, chưa lần nào chủ mình mời khách về nhà ăn cơm! Cô cũng chưa bao giờ thân thiện với ai và mời về nhà chơi dù là phái nữ cũng không có. Bà biết cô chủ trẻ của mình sống cuộc đời trầm lặng theo ngày lại ngày qua... Ngày hai lần sáng sớm đi và chiều về đúng giờ giấc chỉ xê xích chậm hơn hai mươi hoặc ba mươi phút là trễ lắm rồi. Có khi làm ca thì từ sáng hôm trước vào cho đến sáng hôm sau ra trực. Cô đi làm tan sở về nhà nghỉ ngơi chơi với con, chăm sóc con rồi lại đi làm... Cô cũng không la cà đi đó đi đây, hay đi xem phim, xem hát, dạo chợ, ăn hàng... với bạn bè chung sở.

Lần nào đó lâu lắm rồi, nơi cô làm có cho giấy xem hát (chủ mua nhiều vé hát để giúp hội từ thiện tổ chức) Nhằm ngày ra trực, nên bà vú và cô chủ ẵm bé Ái Bình đi xem phim "*Chúng Tôi Muốn Sống*" Phim nói về chế độ vô thần, vô nhân đạo... của Cộng Sản ở miền Bắc. Khi ra khỏi rạp chiếu phim, cả hai chủ tớ cặp mắt nhìn nhau biểu đồng tình, và cả hai đã khóc lẹ vừa mới ráo, nên đôi mắt còn đỏ hoe. Vú Phiến có vẻ tức tối trẻ miệng, ứa gan bảo:

- Thiệt con cái gì mà toàn cái thứ trời đánh thánh đâm, đi đấu tố cha mẹ mình! Bọn Cộng Sản sao mà ác quá trời, dạy dỗ nhồi sọ con nít làm những chuyện trời ơi đất hỡi không hà! Họ cũng có cha, có mẹ vậy, lương tâm của họ đâu mất hết rồi, chắc là đã bị chó tha, ma bắt? Vậy mà cũng có người nghe và đi theo chúng... Tội nghiệp cha mẹ thiệt là bất hạnh, sanh nhầm những đứa con đi nghe lời kẻ bá vợ, toàn làm những chuyện trời tru đất diệt. Nhưng "*ác lai, ác báo*" cô ơi! Biết trước sanh con như vậy, thà sanh hột gà, hột vịt luộc ăn cho ngon cái miệng...

Thúy Minh cười buồn:

- Cuộc đời mà vú Phiến! Có người tốt, kẻ xấu, người hiền lương đạo đức thì có kẻ ác nơn, tham lam cay nghiệt. Có thánh thần thì có ma quỷ đó mà... Phải ai cũng nghĩ như vú, mọi thứ đều bình phàm, lương thiện, luôn sợ có sự trả, vay... Thì làm sao có kẻ đi theo Cộng Sản ác nơn sát đức, và Cộng Sản sao còn tồn tại ở ngoài miền Bắc được? Dân chúng đâu có sanh linh đồ thán dưới chế độ vô thần, đầy xéo, nghiệt ngã...

Vú Phiến biết Thúy Minh luôn lánh né những hội hè, đình đám... tụ tập đông người. Nhưng mùa xuân hoa khoe sắc thắm, đến hè tiết trời nắng ráo dễ chịu, thì đôi khi gia đình ba người họ cũng đi ra ngoại ô, tìm không gian yên tĩnh, thay đổi chút không khí ồn ào, náo nhiệt ở thành phố. Ở đây chủ của vú Phiến chẳng quen biết ai, ngoài những sản phụ cô giúp đỡ trong lúc sinh sản, hoặc bệnh nhân thôi. Nên ba người họ thường thăm những khu vườn trồng cây ăn trái của tư nhân, cách thành phố không xa lắm. Có xa cũng chỉ vài cây số, họ thường đi đến đó vào những ngày giữa tuần Thúy Minh được nghỉ... Những ngày giữa tuần đa số mọi người bận rộn đi làm, học trò đi học, nên ít rỗi rảnh hẹn hò, hoặc viếng thăm... trong những khu vườn yên tĩnh như vườn ổi, vườn mận... Hoặc vườn của những ngôi chùa có trồng nhiều hoa quả, cho khách thập phương cúng bái, viếng thăm vào những ngày lễ lớn như: Thượng Ngươn, Trung Ngươn, Hạ Ngươn hay những ngày rằm, hay ngày Phật Đản...

Mỗi lần ra ngoại ô chơi thì bà vú cụ bị bình thủy nước nóng, bột khuấy... cho Ái Bình. Còn bà và cô thì mấy ổ bánh mì nhét thịt nguội, do bà khía, hoặc phá lấu (gia vị mua ở chợ về ướp theo kiểu của người Tàu) với dưa leo, cà tô-mách xắt mỏng. Bánh ngọt, nước trà hoặc nước nấu chín. Tấm vải ni-lon trải để nằm, hoặc ngồi

ngủ ngơi... Và chiếc võng treo tòn ten nối hai thân cây cau, hay cây mận... được bà đương khéo léo bằng dây ni-lon màu xanh nước biển trông sạch hơn màu trắng, vàng hoặc màu hồng nhạt. Khi nào đến vườn ổi, thì bà vào báo cho chủ vườn biết, rồi ra tìm một chỗ nào đó, có cây lớn tàn rậm rạp gie bóng mát... Họ trải tấm ni-long ra ăn uống nghỉ ngơi, ở chơi ba, bốn giờ mới về... Thường vú Phiến dọn dẹp chỗ cho Ái Bình ngủ xong thì giao cho cô chủ đang nằm đọc sách hay xem báo... Còn bà rong ruổi xách giỏ đi tìm hái trái chín cây (chủ vườn sẽ ước lượng mà tính tiền trước khi họ ra về).

Thúy Minh nằm trên võng, đưa cọt kẹt. Mắt nhìn trời xanh, xanh ngát ngát trời! Cô nheo mắt định thần nhìn từng cụm mây trắng chỗ mỏng tựa quan bia như có viền ren... Khắp vùng trời trong tầm mắt là đà theo những vầng mây dày ngồn ngộn, trắng phau phau. Những đám mây chậm chậm trôi qua che nhạt nhòa cả ánh sáng mặt trời. Gió hiu hiu mát rượi, lá cây va chạm buông tiếng lao xao, rào rào, hòa cùng tiếng chim trao trảo gọi đàn líu lo, tíu tíu nhảy nhót trên cành tìm trái chín. Dưới mương lưng lửng nước trong veo gần bên chỗ cô treo võng. Đôi khi cô nghe tiếng lồm bồm của cá thòi lòi nhảy trên mặt nước, hoặc cá ăn móng quấy đuôi cùng tiếng tôm đĩa, tép mọi tróc tróc bên miệng hang. Cô còn cảm nhận được mùi ổi chín ngọt ngào, mùi cỏ cây hoa lá của hương đồng cỏ nội vân vê trong gió. Không gian ở đây, khiến Thúy Minh cảm thấy dễ chịu vô cùng. Và vọng từ xa ngoài dòng sông gần đó tiếng ghe máy đuôi tôm tè tè, lạch tạch vang vang... Cảnh sắc, tiếng động đằm đằm chung quanh dễ đưa người vào giấc ngủ trưa êm đềm.

Mỗi lần đi ra ngoại ô chơi như vậy, đã gọi cho vú Phiến bồi hồi nhớ gia đình trước lúc cha mẹ và các em chưa bị tai nạn! Để rồi sau đó hoàn cảnh, tình đời đã đưa bà đi xa, xa nơi chôn nhau cắt rốn. Nơi có những đứa bạn nhỏ thân mến như là: Thằng Bé Sáu con ông bà Ba Đưng, thằng Mì con chú Tám Tửng, con Tốt con cô Hai thợ may, con Tảng con ông Bảy Tự... Bây giờ bọn nó chắc chắn đã có gia đình thê nhi hết rồi, và cũng ăn nên làm ra là chủ vườn, chủ ruộng, và chắc có đứa cũng đi lính... Nghĩ gần nghĩ xa, vú Phiến bỗng dưng nhớ đến chuyện xưa không khỏi bật cười thành tiếng. Bà nhớ bốn năm đứa con nít, trai có, gái có... hi hục xuống đắp bờ ngăn rạch cạn. Thằng Mì tay cầm thùng thiếc cất lờ vừa bước xuống rạch vừa hỏi:

- Con rạch của bà Tư Cà không lớn lắm ít có rau mát, không có đưng mọc thì cá làm gì có chỗ trú ẩn. Sẽ không có bao nhiêu cá tép đâu, đừng tát chi cho mệt tụi bây ơi! Sao tụi mình không đến mương của bà Hai Gấm ở côi vườn mà tát, tao chắc chắn mương đó có nhiều tôm cá, rùa, lươn lắm.

Thằng bé Sáu xắn quần cao, vừa bước xuống nước vừa bảo:

- Rạch này tuy nhỏ nhưng ăn thông với ruộng. Hãy tin tao đi, sẽ có nhiều cá tuôn xuống trong dịp nước ròng này...

Đứa khác lên tiếng:

- Thôi có tát thì cũng nhanh tay lên đi. Hôm nay nhằm những ngày nước ròng (nước lớn tràn sông) thôi thì hãy lẹ lên, kẻo nước lớn tới bây giờ...

Cả bọn săn sái, đứa nhanh tay móc đất đắp bờ, đứa tát nước... Phiến là đứa con gái ít tuổi nhất trong bọn... Nên đứng trên bờ ai sai biểu gì làm nấy, như đứa thùng, lầy rồ, bắt cá chúng thầy lên bờ... Ngồi trên khúc cây khô chết lâu ngày nằm dài trên mặt đất, Phiến ta nghe tiếng chim cu gáy cục cú cu...cu, cục cú cu... cu... mà ngáp dài. Cô cảm thấy buồn ngủ quá chừng, mà không dám ngủ vì sợ mấy đứa đang làm cục dưới rạch sẽ rửa xả, chười bới là làm biếng, rồi mai mốt không cho đi chơi chung nữa. Phiến ngồi dựa gốc cây dừa chờ bạn. Cô nghe tiếng chim hót líu lo trên cây ổi, mùi ổi chín cây thoang thoang trong gió gợi thêm. Cô lật đật trèo lên cây ổi sè, chồm ra kéo nhánh hái mấy trái chín cắn ăn ngon lành. Ổi non, ổi già vỏ màu xanh sậm, khi ổi chua ăn được thì da đổi màu xanh nhạt, non nhẵn. Còn ổi sắp chín thì màu trắng đục trở ngà rồi hồng thắm ăn ngọt, mềm và thơm lắm! Phiến ta thích ăn ổi chua giòn, và còn với kéo nhánh hái thêm mấy trái ổi chua lặn trong lưng quần. Cô sẽ đem về để trong nhà vài bữa, khi chín mùi ổi sẽ phưng phức vân vê, bát ngát tỏa bay khắp từ nhà trước đến nhà sau!

- Ê mày làm gì mà thừ người ra nhìn trời hiu quạnh vậy Phiến? Con này hôm nay tự lự, bộ tương tự thằng Hiền Đầu Bò rồi hả?

Chưa dứt tiếng cười hô hô, thì Mì bị Hiền hốt đất chọi đầy mình chạy la chói lói... Rồi cả bọn đánh trận thủy chiến, tát nước vào nhau khiến cả mình mẩy đầu cổ đứa nào cũng bị ướt loi ngoi nước sinh, mặt mày có vằn có vện trông mắc tức cười hết sức.

Mặc dù áo quần, mặt mũi lấm lem đầy sinh bùn, nhưng chúng vẫn tát nước không ngừng tay cho mau cạn... Khi nước khúc rạch đắp hai đầu đã cạn thì chúng chia nhau, một đứa đứng giữ đắp bờ cho nước không tràn vào (phòng khi bờ lở...) hai đứa còn lại lạnh tay bắt cá... Cả bọn mệt ứ hơi từ xế cho đến chiều mà chỉ bắt được có một mớ (chưa được nửa rổ quảo) tép thợ rền (tép có đầu bự, mình nhỏ màu chàm đen) cá bóng cát,

cá bóng mọi (da đen thui)... Cá tép bắt được ít quá, nên đũa này ngó đũa kia không biết làm sao mà chia cho nhau đây? Trong đám có thằng Hiền Đầu Bò (vì đầu nó lớn hơn những đũa bằng tuổi nó, và chậm hiểu nên má nó thường mắng: Mày to đầu mà ngu như bò... Từ đó mấy đũa nhỏ gọi riết thành danh luôn) ra ý kiến:

- Cá ít quá, thôi đừng chia. Tụi bây làm sạch đi... có gói muối ớt tao nhét trên vách giấu trong chòi hôm bọn mình ăn xoài sống còn dư. Con Sáu Tốt và con Phiến làm cá và ướp rồi kho... Đũa nào nhà còn cơm nguội thì chạy u về lấy đem ra ăn với cá kho, bọn mình đũa nào cũng đói... Tao đi hái mớ dưa leo, và mấy trái cà chua đèo của vườn bà Tư kẹo kể bên. Vậy là bọn mình có bữa cơm ngon chết bỏ, nào mau lên, mau lên đi bây...

Cả bọn đồng ý, mấy đũa chạy về nhà một lát sau đem đến, trút ra cả mo cau cơm nguội. Trên vạt tre của trại ruộng (nhà nông cất cái trại chỉ có mái, chớ không có vách, trong trại thường có thau, nồi chén, đĩa, tộ... để dùng chung. Ai đến dùng xong thì rửa úp lên cái sàn đóng bằng những nhánh cây, cao hơn mặt đất vài tấc...) Trong cái mo cau khác chúng còn có dưa leo đèo, cà chua chín đỏ, mấy trái chuối chát, và rau muống ruộng (rau muống trâu) cọng to cỡ ngón tay cái, mọc theo mé ruộng người ta thường hái về, chặt khúc nấu chung với tấm, hoặc bẻ cả đọt thả cho heo ăn mau lớn. Ở vùng quê của Phiến nơi nào có ruộng là có rau muống trâu mọc đầy, người ít ai ăn vì nó nhiều mỡ. Những cọng rau muống trâu non nhẵn, có màu tím tím, giòn, mũ trắng như sữa nằm phơi phơi. Rau muống trâu ăn sống như vậy, hoặc bóp sỏi với chanh, dần thêm chút muối đem chấm với cá kho, mắm kho... ăn không chê vào đâu được.

Cả bọn đũa nào cũng đói bụng, chỉ chờ cá kho xong thì nhào vô làm liền... Phiến đang giữ lửa dùm chị Tốt phải đi ra ngoài bụi để để "tè" ở cá kho lửa lửa riu riu và đang sôi trào sùng sục! Ôi mùi ớt, mùi tiêu, mùi nước mắm đồng (cá đồng nhỏ như: cá lóc con, cá rô nhỏ, cá sặc bươm, cá trê lét... lượi được nhiều quá, người dân quê thường ủ với muối hột làm nước mắm... Mùi nước mắm đồng nguyên chất đậm đà, nồng nàn và ngon hơn nước mắm biển bán ngoài chợ nhiều pha chế lẻo... Nhưng có người không thích vì nước mắm đồng nặng mùi...) của thằng Tư giấu trong bụi lòi ra ướp cá... Mùi ngan ngát cá kho theo gió khói tỏa bay... khiến cả bọn mắt thao láo, và mỗi đũa xúc để một chén đầy cơm ngồi chờ...

Tài khôn không ai biểu, Phiến lấy ở cá kho kè tô chị Sáu để sẵn trút cá ra... Hơ hồng bởi bị lửa tấp, cô nàng Phiến bị nóng buong nồi cá kho hấp dẫn đổ ụp trong bếp lửa hồng! Nồi đất nồi đồng ơi, tro, khói bay lên đưa mùi khét nghệt! Tội nghiệp con nhỏ, cả bọn xúm lại đay nghiến, đũa xĩa xối, đũa mắng, đũa nhiếc, đũa rửa xả và có đũa cú đầu:

- Đồ con xà-bát ai biểu mày tài khôn...
- Trời ơi, cái con quỷ xứ làm đổ hết ráo ở cá rồi, lấy gì mà ăn đây?
- Thiệt là cái đồ phá hoại mà... Nhớ nghe chưa, từ rày bọn tao không cho mày chơi chung nữa...

Cái thằng Hiền Đầu Bò, có thân mình núng nính mập ú như cái bò lú tức giận, đến cú lên đầu Phiến một cái đau điếng! Biết lỗi, Phiến nín he đũa lưng, vênh tai chịu trận, và chỉ thút thít chớ không dám khóc lớn sợ tụi nó mắng chưởi nữa....

Đã bao nhiêu năm qua rồi, giờ vú Phiến đang ngồi bên mé mương nghĩ ngợi mông lung! Tuổi thơ qua thật mau, làm sao tìm lại được nữa. Sau cái ngày gia đình gặp tai nạn, bà rời chốn xưa theo gia đình chú thím ra sống ở thị thành và lưu lạc theo cô chủ cho đến ngày nay... Ai cũng tưởng sống ở thị thành sau này cuộc đời của con Phiến được sung sướng lắm... Nhưng không, với cô thì mười mấy năm sống trong khổ sở, vất vả, khắc nghiệt của bà thím dâu... Nhưng nghĩ lại cũng nhờ sự khó khăn đầy ải làm lưng không lơi tay từ sáng đến đi ngủ đó... mà cô biết thân phận, biết làm tất cả những việc trong nhà, biết kho xào, nấu nướng cho bữa ăn thường ngày của gia đình. Nhứt là rèn luyện bà biết kiên nhẫn, nhịn nhục chịu đựng, chịu đựng đau đớn, chịu đựng khổ sở... luôn bị kẻ khác hiếp đáp của những đũa trẻ bất hạnh cút côi!

- Bà vú ơi ở đâu vậy, có nghe gọi không? Có hái được nhiều trái cây ngon không hả vú?

Đứng lên lấy tay phủi cỏ, phủi lá khô dính quần. Bà đang ngồi ở trên bờ mương cách chỗ Thúy Minh nằm võng không xa lắm. Nhưng họ không thấy nhau vì khuất sau mấy chòm ổi tổ nữ còn tơ lá lú bùm xùm xanh mướt. Vú Phiến mặt mày hớn hờ, vừa đi vừa lớn tiếng trả lời cô chủ mình:

- Dạ tui nghe, xong rồi đến liền. Mèn ơi, hái được nhiều trái ngon lắm, vậy mà tui cứ tưởng hôm nay không có chớ! Ai dè nhiều quá chùng chùng đây nè, cô xem đi...

Bà vú cười vui, lấy tay mở miệng bao đệm cho Thúy Minh xem. Nhìn giỏ trái cây cô gặt đầu cười tươi, thuận tay lấy trái ổi chua, vỏ xanh non bóng ngời chà vào áo cho bớt phấn, bụi... Cô đưa lên miệng, hàm răng trắng đều cắn nghe cái rạo giòn khừu khừu, rồi chắt lượi hít hà:

- Ngon thiệt đó vú... tháng này ổi còn ngọt, chớ tháng tới bị vài đám mưa thì ổi sẽ lạt, hết giòn lại hay có giò nữa... Thôi vú đánh thức con bé đi, thu xếp mọi thứ, chúng ta vào trả tiền rồi về. Mặt trời đã ngã sang hướng tây, chiều rồi đó vú à. Hôm nay ra đây hít thở không khí trong lành thiệt là thoải mái.

Vườn ổi, vườn mận, các vườn trái cây... gần thành phố lớn là nơi lý tưởng hẹn hò của tuổi trẻ, của những cặp tình nhân thường vào viếng thăm những ngày lễ, hoặc ngày nghỉ cuối tuần... Chị vú cười tích toát, xen vào ngắt ngang lời cô chủ thân yêu của mình:

- Dạ đúng đó cô, đến vào giữa tuần thiệt yên tĩnh. Kinh nghiệm lần tới cũng vậy nghe cô, đến giữa tuần thì là thượng sách nhất, vừa yên tĩnh vừa khỏi tranh giành tìm kiếm trái vừa ý...

Bà vú Phiến dạo này mập mập, trắng trẻo nên trông trẻ ra. Bờ hàng ngày bà rảng rảng, công việc chỉ đi chợ, nấu ăn, lau chùi, quét dọn, giặt giũ ủi áo quần, và giữ gìn bé Ái Bình. Đôi khi bà đơm lại cái nút áo, may lại chỗ bị sút đường chỉ. Bà vú lại vô tư không buồn rầu chuyện gì, không lo nghĩ thiếu hụt, nghèo, giàu... Trong nhà chỉ có ba người, bà siêng năng nên đồ đạc luôn ngăn nắp, sạch sẽ. Được sống với mẹ con cô chủ, là niềm hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời vú Phiến... Bà không bị nói hành nói tỏi, không bị chửi rủa, ăn nhiều ăn ít, chê bai làm biếng, ngu si... Ở với mẹ con cô chủ Thúy Minh bà được ăn no, mặc ấm, mặc đẹp... Cô chủ chỉ cho bà giày dép nào mang trong nhà... quần áo nào mặc đi ra đường... Cô mua cho bà lũ quần áo quần mới mặc không hết... Khi mua sắm cho cô chủ sắm cho mình thì sắm cho bà... Gần như thứ gì cô có thì bà có. Ngoài ra, ở đây bà rất rất hạnh phúc thương yêu mẹ con cô chủ, và ngược lại bà cũng được tình yêu thương chân thành của mẹ con họ... Nhờ trong lòng thoải mái vui vẻ nên bà vú dạo này mập mập, da dẻ hồng hào trẻ trung hơn lúc bà mới đến làm vú nuôi cho con gái của Thúy Minh.

Cô chủ nhỏ Ái Bình thật là đẹp và thật là dễ thương. Không phải vì bà bông ả, cho bú mớm từ lúc cô còn bé tí teo mền tay mền chân mà nói vậy! Cái đó cũng có một chút, nhưng trong tâm hồn đơn thuần mộc mạc của vú Phiến, thì thật sự con bé Ái Bình khi lớn lên trở mã thì chẳng thua ai, cũng chẳng kém mẹ đâu. Hãy còn nhỏ mà con bé có những nét dễ nhìn trên mặt lồ lộ thấy rõ. Khuôn mặt Ái Bình không dài cũng không tròn mà vừa vặn như mẹ. Nước da bé trắng hồng mịn màng, tóc được cắt bum-bê đen nhánh như mực tàu Long Tể. Đôi mi của bé vừa dài vừa cong, ôm đôi mắt to, tròn xoe như mắt chim bồ câu. Sóng mũi thẳng, cao, thon chầy dài xuống nhân trung như giọt mật. Chiếc miệng của Ái Bình nhỏ, xinh xắn, cười chúm chím với bờ môi mỏng vừa tầm trên cái cằm chẻ trông rất có duyên. Bà vú Phiến nghĩ thầm, con bé chỉ giống mẹ đôi mắt cái miệng và màu tóc. Mọi thứ khác chắc là giống cha, nhưng cha bé là ai nhỉ? Ở chung với Thúy Minh và đưa con gái nhỏ từ bấy lâu nay như ruột thịt, nhưng vú Phiến chưa bao giờ nghe cô chủ nhắc gì về chồng, hay họ hàng hai bên nội ngoại của đứa bé? Nhiều khi bà cũng hơi thắc mắc muốn biết, nhưng không dám hỏi chủ, rồi ngày lại ngày qua bà quên bẵng đi...

Hôm nay bỗng dưng cô chủ đi trực về bảo chuẩn bị nấu cơm chiều đãi khách! Bà vú nghĩ trong bụng là người này chắc chắn là một người quan trọng lắm với cô chủ mình? Bình thường có bà và cô chủ nên để ợt để bà mua vật dụng về nấu món ăn. Nhưng hôm nay thì lại khác, bởi có khách đó! Đến chợ thành, bà vú cầm tiền lo le trên tay, đi tới đi lui qua hàng rau cải, hàng cá, thịt... Nhưng không biết mua thứ gì để nấu món ăn cho chiều nay đây? Nhưng cuối cùng rồi bà cũng phải mua, và cố gắng hết sức để nấu. Bà cũng biết có nấu ngon dở gì thì cũng là bữa ăn, và tùy theo cảm nhận của thực khách. Và lại mình có phải nhà hàng bán thức ăn đâu, mà lo sợ chê bai món ăn không ngon, khách sẽ không tới ăn nữa...

Vú Phiến đi chợ về tới là sà vào bếp, bắc nồi cơm lên trước. Nhà dùng lò đất chụm bằng than được mua ở các ghe bơi bán đập diều trên sông. Than được nấu lò giữ ấm tốt hơn cả ràng ông tảo nên nấu mau chín, ngon hột cơm và không bị đổ lông. Nếu cố tình để thì sẽ có cơm cháy vàng nghính và giòn khừu. Kho cá thịt cũng ngon và hầm giò heo thì rất là mau mềm... Sau khi vo gạo bắc nồi cơm lên bếp, thì vú làm cá, cạo thịt, cạo sạch lông còn sót của giò heo, xắt rau cải... Bà đem bông súng bà lột sạch vỏ, bẻ từng khúc vừa miếng ăn. Món nào thứ đó để từng khúc, từng khúc sẵn trên cái xẻ lớn dày đan bằng tre. Bà vú khứa và ướp đầu cá sủ với tương hột, kim châm, nắm mè, củ hành xắt mỏng và gia vị... rồi xấp cá trên cái xửng bằng nhôm đem chưng cách thủy. Tôm càng xanh đem nướng lửa than lột vỏ xé tươi. Giò heo hầm có để ké trong nồi nước hầm miếng thịt ba rọi luộc chín vớt ra, chờ nguội xắt mỏng.

Cá rô mè ở miệt Cà Mau chở lên con nào còn nẩy mập ú no tròn, lớn đại cỡ bốn ngón tay nhập lại, tươi chong còn nhảy soi soi. Vú làm sạch sẽ cắt xuôi mấy đường từ lưng đến bụng rồi cặp gấp tre tươi, mới chặt ngoài bụi đem để trên lửa than nướng. Khi chín mình cá bị nứt thấy trứng ở bụng cá vàng tươi, mỡ chảy xuống than hồng nghe xèo xèo... Mùi cá nướng bốc lên bay tỏa theo gió. Khiến cho mấy nhà ở làng trên xóm dưới thể

nào cũng quở! Nồi ọi, bởi vì mùi cá rô nướng, đã khiến cho họ phải thèm thường muốn ăn quá chừng chừng đi thôi!